అంతరంగం

చుట్టూ కొండలు. కొండలమధ్య బంధించబడ్డానా అనిపించింది. నన్ను- నాతోపాటు మరో అమ్మాయిని అక్కడ దింపేసి బస్సు చూస్తుండగానే కొండఎక్కి అవతలవైపుకు వెళ్ళిపోయింది. కొండమీది నుంచి క్రిందికి జారిన ఆదారి పెళ్ళికూతురి మొగలిపూల జడలా వుంది.

నాగార్జున కొండ దగ్గర బస్సు దిగేసరికి ఉదయం ఎనిమిదిన్న రయ్యింది. నవంబర్ నెల. ఎండ ఆవేశప్పుడు అంత చురుగ్గాలేదు. ఏదో అనారోగ్యంతో బాధపడుతున్నట్టు సూర్యుడు బద్ధకంగా వెలుగు తున్నాడు.

తిరిగిచూస్తే ఆ అమ్మాయి వెనుకే వుంది. నవ్వుతోంది.

"మీ వెనకే మరోప్రాణి ఇక్కడ బస్సు దిగినట్లు మీరుగమనించి నట్లులేరే మహానుభావా" అన్నది.

ఆ అమ్మాయి చొరవకు నాకు ఆశ్చర్యం వేసింది. ఆ అమ్మాయి ఎవరో నాకు తెలియదు. కనీసం ఇంతకు ముందు చూసిన గుర్తులేదు.

"అసలు మిమ్మల్ని ప్రాజెక్టు హవుస్ దగ్గరే పలకరిద్దామను కున్నాను" అన్నది మళ్ళీ.

"నేను మీకు తెలుసా?"

"ఆ- అలాగే అనిపిస్తోంది. కానీ ఎక్కడ చూశానో, ఎప్పుడు చూశానో గుర్తుకొచ్చి చావటంలేదు. ఒక్క నిముషం ఆగండి చెబుతాను".

సరదా మనిషి. కొత్త అనే బెరుకు లేదు.

"గుర్తుకొచ్చింది. మీరు మధుసూదన్ ఫ్రెండ్ కదూ?"

"అవును. వాడు మీకు తెలుసా?"

"భలేవారే! అతను బతికివున్నట్లయితే నా కొంగునే ముడివేసి ఇక్కడకు తీసుకువచ్చేదాన్ని".

"అంటే?"

"ఇంకా అర్థంకాలేదా? మీరేం మగవాళ్లండీ....' మేమిద్దరం ప్రేమికులం బాబూ?".

"మైగాడ్! ఐతే మీరు పద్మ కదూ?"

"మీకెలా తెల్సు" ఆశ్చర్యంతో నోరంతా తెరచింది.

"వాడు మీగురించి ప్రతి ఉత్తరంలో రాసేవాడు. దేవుడు దయ లేనివాడు. అప్పుడే వాడ్ని తన ఒళ్ళోకి లాక్కుపోయాడు. నేనో మంచి స్నేహితుడిని కోల్పోయాను" బాధగా అన్నాను.

"నాకు చీకటినే మిగిల్చి వెళ్ళిపోయాడు. మధుసూదన్ లాంటి మనిషి మొగుడుగా దొరుకుతుంటే నేనెంతగా పొంగిపోయి వుంటాను"?

"నిజంగా ఆ వార్త విన్నప్పుడు నా గుండె పగిలిపోయింది. నిలువునా కృంగిపోయాను. మీకు గుర్తుందా? అతను ఏడాది క్రితం సరిగ్గా ఈ రోజునే పోయాడు" ఎంత మామూలుగా చెబుదామని ప్రయత్నించినా పద్మ కళ్లల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"బాధ పడకండి. అదో పీడకల. అందుకే ఇక్కడకు రావాలంటే నాకు బాధగా వుంటుంది. కాని రాక తప్పలేదు ఆఫీసు పనిమీద ఈ నాగార్జునసాగర్‌కు వచ్చాను వచ్చానుగదాని ఈరోజు వుండి నాగార్జునకొండ, మ్యూజియం చూసి పోదామనుకున్నాను. మీరు ఇక్కడకు ఎలా రాగలిగారు? ఇక్కడకు రావడం అంటే గతాన్ని తవ్వుకోటం తప్పించి ఏముంది?"

ఆమె వెంటనే ఇలా అన్నది :

"మీకు అలాగే అనిపిస్తుంది. నా సెంటిమెంట్ల గురించి మీకు తెలియదు కదా? చివరిసారిగా మధుసూదన్ ఇక్కడకు వచ్చినప్పుడే తన ప్రాణాలు పోగొట్టుకున్నాడు. సరిగ్గా ఇదే రోజు. కొంతమంది మనుషులు చనిపోయినా తమని గాఢంగా ప్రేమించిన మనుషులకు కనబడతారంటారు. మధుసూదన్‌పట్ల నాకువున్న ప్రేమమీద నాకు కొండంత నమ్మకం వుంది. అందుకే మనసు నిలువక వచ్చాను.

అయితే ఇంట్లో ఇక్కడకు వస్తున్నట్టుగా చెప్పలేదు. ఓ స్నేహితురాలి పూరు వెళుతున్నట్లుగా చెప్పి వచ్చాను. నాది గుడ్డి నమ్మకమే అను కోండి. ఐనా ఇలా అనుకుంటే ఇదో శాటిస్‌ఫేషన్".

నిజంగా విషాద సంఘటన. సరిగ్గా ఏడాదిక్రితం విహారంకోసం మ్యూజియంకు మోటారు లాంచిలో వెళుతున్న మధుసూదన్ ప్రమాద వశాత్తు నీళ్ళల్లో పడిపోయాడు. వెంటనే అతని శవంకూడా దొరకలేదు. నిజంగా ఆ షాక్‌ని పద్మ ఎలా తట్టుకుందో తల్చుకుంటే ఆశ్చర్యంగా వుంది.

మధుసూదన్ తను రాసే ప్రతి ఉత్తరంలో ఈ అమ్మాయి గురించి రాసేవాడు. ఆ అమ్మాయి మనస్తత్వం అంతా ఆ ఉత్తరాల నిండా వుండేది. ఇప్పుడే ఎదురుగా చూస్తున్నాను.

ఆమె భుజానికి లెదర్ బ్యాగ్ వేళాడుతోంది. కృష్ణానది మీది నుంచి వస్తున్న చిరుగాలికి ఆమె ముంగురులు చిన్నగా కదులు తున్నాయి. ఓ మాదిరి పొడుగ్గా లావుగా వుంది. అందమైన రూపం. నిజంగా మధుసూదన్ దురదృష్టవంతుడే. అతడిని మించి ఈ అమ్మాయి పద్మ.

"ఇంతకీ నేను మధుసూదన్ స్నేహితుడినని ఎలా పోల్చుకోగలి గారు?" నాగార్జునుడి కాలం నాటి విశ్వవిద్యాలయం మిగిల్చిన అవ శేషాలను చూస్తూ అడిగాను.

"వెరీ సింపుల్. మీరిద్దరూ కలిసి తీయించుకున్న ఫోటో అతని గదిలో గోడకు వుండేది. రోజూ చూసేదాన్ని".

"అలాగా" అన్నాను.

ఏవో చిన్న చిన్న గదులుగా ఆకట్టడమంతా విభజించబడి వుంది. చుట్టూ ఎత్తుగా పెరిగిన పూచికచెట్లు.... ఇంకా ఏవో పేరు తెలియని వృక్షాలు. చుట్టూ ఇనుపతీగెలతో కంచె.

"ఇలాంటి పురాతన కట్టడాలమీద మీకు ఇంట్రెస్టు వుందా?" అడిగిందామె.

"నిజానికి లేదు. ఇంతవరకు వచ్చాము కాబట్టి చూడక తప్పదు. ఐనా ఇలాంటి వాటిని చూడటంలో ఓ విధమైన థ్రిల్ వుంటుంది."

"ఏమో! మధుసూదన్ చావుకు ఇవన్నీ కారణాలేమోనని నాకు అన్పిస్తోంది. వీటిని చూడటం కోసమే మధుసూదన్ ఇక్కడకు వచ్చాడు. అతనికి ఇలాంటివి చూడటం ఎంతో ఇష్టం. అప్పుడు నేనూ అతనితో వచ్చేదాన్నే. కాని డిగ్రీ ఫైనలియర్ ఎగ్జామ్స్ జరుగుతున్నాయి. లేకపోతే ఎలా వుండేదో?".

అక్కడనుంచి వెళ్ళి దగ్గరోనే వున్న ఆనాటి స్టేడియంని కూడా చూశాము. దానిమీదకు ఎక్కితే అంతా ఓ చిత్రంలా అగుపించింది.

టైము చూశాను. తొమ్మిదీ ఇరవై.

"ఇక వెళ్దామా.... లాంచి బయల్దేరే టైమయ్యింది" అన్నాను దిగుతూ—

"ఎన్ని గంటలకి?"

"తొమ్మిదిన్నరకు"

"పదండి ఐతే"

పద్మ రాసుకున్న పౌడర్ వాసన వుండి వుండి నన్ను తాకుతోంది.

మేం నడిఒడ్డుకు వచ్చేసరికి లాంచీ బయల్దేరటానికి సిద్ధంగా వుంది. ఆమెక్కూడా నేనే టిక్కెట్టు తీసుకున్నాను. అప్పటికే అక్కడకు రెండు టూరిస్టు బస్సుల్లో సికింద్రాబాద్ నుండి స్కూలు పిల్లలు వచ్చారు. ఇంకో బస్సు ఎవరిదో టూరిస్టులది.

అప్పటికే లాంచీ జనంతో నిండిపోయింది. చివరగా పద్మ, నేను ఎక్కాం.... కదిలింది.

నీటిమీద ప్రయాణం చేయటం ఇదే మొదటిసారి. ఇద్దరం లాంచీ ముందువైపు నిల్చున్నాం. చప్పుడు చేసుకుంటూ నెమ్మదిగా ముందుకు వెళుతోంది లాంచీ.

"మీరెవ్వుడైనా ఇలా ప్రయాణం చేశారా?" చిన్నగా అడిగాను.

"లేదు. ఇదే మొదటిసారి. చాలా బావుందికదూ?".

తల వూగించాను.

ఆ లాంచీలో చాలామంది చూపులు అందమైన పద్మమీదనే వున్నాయి. ఆమె మాత్రం నిశ్చలంగా నీటిలోకి చూస్తోంది.

'ఆమె నీటిలో మధుసూదన్‌కోసం వెదుకుతోందా?'

'నిజంగా అతన్ని ఎంతగా ప్రేమించిందో?'

గుండెల్లో కలుక్కుమంది తలుచుకుంటే–

లోపల కూర్చున్న స్కూలు పిల్లలు ఒక్కొక్కరే పైకి వస్తున్నారు. వాళ్ళ టీచర్ ఊరంత గొంతుతో అరుస్తోంది.

"నీళ్ళలోపడి చస్తార్రా.... లోపలకు పదండి. అసలే మీరు కోతులు".

ఎవ్వరూ వినిపించు కోవటం లేదు.

కొంత అంచునే వెళుతోంది లాంచీ.

"ఎంత అందమైన దృశ్యం?" అన్నది పద్మ చుట్టూవున్న కొండలను, మధ్యలో ఎవరో శాపం పెడితే నిలిచిపోయినట్టున్న నీటిని చూస్తూ—

"అవును. ఎప్పుడూ ఇలాగే ప్రయాణం చెయ్యాలని వుంది" అన్నాను.

లాంచీ నడుపుతున్న వ్యక్తి కిందటేడు ప్రమాదవశాత్తు నీళ్లల్లో పడిన మధుసూదన్ చావు గురించి యాత్రికులకు చెబుతున్నాడు.

"ఈనీటి మీద ప్రయాణం చూడటానికి ఎంత అందమైనదో అంత ప్రమాదకరమైనదికూడా— అజాగ్రత్తగా, నిర్లక్ష్యంగా వుంటే. పాపం ఆ బాబుకు ఇలాంటి ప్రయాణాలంటే ఎంతో ఇష్టంట. ఎంత సరదాగానో అందరితో కబుర్లు చెబుతున్నాడు— ఆ ముందు నిలబడి. ఇంతలో ఏమయ్యిందో! ఉన్నట్టుండి వెనక్కు పడిపోయాడు. మా అందరికీ షాక్.... వెంటనే ఎవరైనా దూకటానికి ఇది కాలువకాదు— చెరువూకాదు. వంద మనుషుల లోతుంటుంది. చూస్తూ వూరుకున్నాం. ఆ బాబు హైదరాబాదునుండి వచ్చారట. ఎవరికి దేవుడు ఎక్కడ రాసి పెట్టాడో ఎవరికి తెల్సు?"

ఆ మాటలను విననట్టుగానే నటిస్తోంది పద్మ. ఆమె కళ్ళలోంచి జారిన నీటి చుక్కలు వంగి చూస్తుండగానే నీటిలో పడ్డాయి.

నిజమే. గతాన్ని తవ్వి పోస్తున్నాడు. సరిగ్గా ఏడాదిక్రితం జరిగిన విషాద సంఘటనకు ఈ నీళ్ళు, కొండలలోపాటు అతను కూడా ఓ ప్రత్యక్ష సాక్షి.

"ఒరేయ్ చెప్పేది మీక్కాదూ? లోపలకు వెళ్ళి కూర్చోండిరా. నీళ్ళల్లో పడ్డారంటే చావటమే— ఎందుకు దిక్కులేని చావు చస్తారు? లోపలకు పోండి. మ్యూజియం దగ్గరకు వస్తున్నాంలే". మరోసారి

కొండలు ప్రతిధ్వనించేటట్టు అరిచింది ఆ టీచర్.

"అరవకే తల్లీ.... దే ఆర్ చిల్డ్రిన్. వాళ్ళ మన స్తత్వం అంతే- మనం చెప్పినా వినరు. నీళ్ళమీద పోతూ చూడాలని వాళ్ళకు మాత్రం అనిపించదూ?" అన్నది ఆమె వయసేవున్న మరో టీచర్ కదులుతున్న జుట్టును వేళ్ళతో అణుచుకుంటూ—

"నీకేం ఇప్పుడు కబుర్లు చెబుతావ్.... వీళ్ళలో ఏ ఒక్క వెధవైనా నీళ్ళలోపడితే వాడి అమ్మ-నాన్న మనందర్నీ కట్టేసి ఈ నీళ్ళలో విసిరిపోతారు".

అంతా నవ్వేరు ఆ టీచర్ మాటలు వినగానే.

"వేడి వేడి బజ్జీలు - గారెలు" అంటూ ఒకడు వున్నట్టుండి లోపల్నించి ఓ పెద్ద ట్రేలో తినుబండారాలు పెట్టుకుని వచ్చాడు. పిల్లలంతా వాడిమీదకు ఎగబడ్డారు.

మౌనంగా పద్మ కిందికి చూస్తోంది. ఆమె అంతరంగంలో ప్రస్తుతం తను ప్రాణాధింగా ప్రేమించిన మధుసూదన్ గురించి ఆలోచనలు సుడులు తిరుగుతూ వుంటాయేమో?

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు? అంత దీక్షగా నీళ్ళలోకి చూస్తున్నారు- మధుసూదన్ కోసమా?" చిన్నగా అడిగాను.

"వేళాకోళం చేస్తున్నారా?" తలెత్తి నవ్వుతూ నాకళ్ళల్లోకి చూస్తూ అడిగింది.

"కాదు. మీ అంతరంగం నాకు తెల్సు. కొన్ని కొన్ని విషయాల గురించి మనుషులకు క్షుణ్ణంగా తెలిసినా ఏమీ తెలియని వారిలా ప్రవర్తిస్తారు. దానికి ఎవరైనా ఒక్కటే - నాకు అన్పిస్తోంది. మధుసూదన్ ఈ నీళ్ళలో ఎక్కడో- ఎక్కడో ఏమిటి? తను పడి

పోయిన చోటునే ఇంకా ఉన్నాడని.... అది సాధ్యమంటారా? అతని మీద మనకున్న ప్రేమ, అనురాగం వల్ల అలా అనిపిస్తోంది. అది నిజంకాదు అని తెలిసినా మనం ఈ విషయం ఆలోచిస్తాము. నిజానికి ఇది మనం కోరుకునే కోరిక. ఇతను ఇక్కడే వుంటే బాగుండును. ఇప్పుడు మీరుకూడా ఇలాగే ఆమె మాట్లాడలేదు. ఆలోచిస్తున్నారనుకుంటాను. అవునా?".

"ఆ కనబడే భవనమే మ్యూజియమ్" అన్నాను పద్మతో.

తలవూపి "మీకు సైకాలజీ తెలుసా?" అనడిగింది నవ్వుతూ-

"తెలీదు"

"బతికించారు"

"ఎందుకు?"

"తెలిస్తే నా ప్రాణం తీసేవాళ్ళు. తెలియకుండానే ఇంత సుత్తి కొట్టారు. తెలిస్తే ఇక నేను కూడా మధుసూదన్‌లాగే ఈ నీళ్ళలోకి దూకేదాన్ని మీ సుత్తి భరించలేక".

పెద్దగా నవ్వాను. "గుడ్ జోక్" అంటూ-

ఇంజన్ బర్ బర్‌మని చప్పుడు చేస్తోంది. లాంచీ దిశమారింది. మళ్ళీ నది మధ్యకు వచ్చింది.

సూర్యుడి వెలుగులో నీళ్ళ వంపులు తిరుగుతూ మెరుస్తున్నాయి.

ఇంజన్ చేస్తున్న చప్పుడుకు భయపడిన చేపలు నీళ్ళలో అంతెత్తున ఎగిరి పడుతున్నాయి. అలా పడినప్పుడల్లా "అదిగో చేప" అని అరుస్తున్నారు పిల్లలు.

మాతోపాటు లాంచీ మనిషిని బతిమలాడి ఎలాగో ఎక్కిన ఓ సాధువు వేషంలోవున్న వాతెవడో ఏవో భక్తి పాటలు పాడుతున్నాడు.

లాంచీ డ్రైవరు చుట్టూవున్న వాళ్ళకు ఇంకా ఏవో సంఘటనల గురించి- రోజూవచ్చే యాత్రికుల గురించి చెబుతున్నాడు.

అవతలి కొండకు సమీపంలోకి వస్తున్నాము.

గాలి వేగం పెరిగింది. నా తలవెంట్రుకలు గాలికి చెదిరి పోతున్నాయి. వాలుగా గాలి వీస్తుండటం వల్లనేమో లాంచీ వేగం కూడా పెరిగింది.

"కొంచెం వెనక్కు రండి.... మరీ చివరగా వున్నారు"అన్నాను పద్మతో.

"ఫర్వాలేదు. నాకు ప్రాణమంటే భయం ఎక్కువ. జాగ్రత్తగానే వున్నాను" అన్నది నవ్వి—

తలతిప్పి కొండలకేసి దృష్టి సారించాను. కొండలమీద చెట్లు బాగా చిన్నవిగా అగుపడుతున్నాయి. ఎటుచూసినా కొండలే. మనసుకు ఆహ్లాదంగా వుంది.

ప్రశాంతమైన వాతావరణం.

దూరంగా కొండ మరో అంచునుండి ఇద్దరు మనుషులు తెప్పమీద నదిలోకి వెళ్ళుతున్నారు వాళ్ళకు ఎలా భయం వెయ్యదో అనిపించింది.

"ఇక్కడే ఏడాదిక్రితం ఆ బాబు ప్రమాదవశాత్తు పడిపోయింది" అన్నాడు లాంచీ డ్రైవర్.

"ఇక్కడేనా" అంతా ఒక్కసారిగా అన్నారు.

తల వూగించాడు.

చప్పుడు కూడా కాలేదు. అంతా ఒక్కసారి "అయ్యో.... అయ్యో...." అన్నారు.

ఉలిక్కిపడి తలతిప్పి చూశాను. నాప్రక్కనే పద్మ లేదు.

"కాలుజారి పడిపోయింది. ఎవరైనా దూకి బయటకు తీయండి" అరుస్తోంది ఆ టీచర్ ఆదుర్దాగా.

"ఎవరు దూకుతారమ్మా? వంద మనషుల నిలువులోతు. వాళ్ళు కూడా చావాల్సిందే" లాంచీ డ్రైవర్ అంటున్నాడు.

షాక్.... నా మెదడు మొద్దుబారి పోయింది. పద్మ 'మీకు సైకాలజీ తెలుసా?' అని అడిగినప్పుడు కూడా వూహించలేకపోయాను. ఏం చెయ్యటానికి తోచలేదు.

యాత్రికులు రకరకాలుగా మాట్లాడుకుంటూ పద్మగురించి జాలి పడుతున్నారు. నీళ్ళలోకి చూస్తూ కొంతమంది నన్ను ఏవో ప్రశ్నలు అడుగుతున్నారు. కాని నాకు ఇవేమీ పట్టడం లేదు. ఒక్కటే ప్రశ్న నన్ను వేధిస్తోంది.

'ప్రేమ ఇంత బలీయమైనదా?'

అంతా ఇంకా నీళ్ళల్లోకే చూస్తున్నారు. అందరి మొహాల్లోనూ ఏదో చెప్పలేని భయం. నా గుండెలను ఎవరో నిర్దయగా పిండినట్లని పించింది ఇంతటి సాహసానికి ఆమె పూనుకుంటుందనే ఆ ఆలోచనే లేదు.

లాంచీ కదులుతూనే వుంది. ఏమీ తెలియనట్లే వున్నాయి నీళ్ళు. మరో మనిషి చావుకు ప్రత్యక్ష సాక్షులు ఈ అందమైన కొండలు.... అని నాకు అనిపించింది.

రేపటినుండి వచ్చే యాత్రికులకు పద్మ చావు ప్రమాదవశాత్తు జరిగిందని చెబుతాడనుకుంటాను అసలు నిజం తెలియని ఈ లాంచీ నడిపే మనిషి.

*

(17-12-87 ఉదయం వారపత్రిక)